

Ott az otthonom, ahol a szívem. De jön az ősz. Hideg szelek fújnak, szoknyámba kapnak, a lábamon érzem markolásukat. Gáspárom arcán látom, új helyet kell keresnünk, új tanyát kell vernünk. Csirkék már a ketrecben, a ruhák a ládákban, öreg tehenünk baktat a ló mellett. A régi lovaskocsi tele az életünk hordalékaival. Visszük magunkkal mindenhova, mint a nehéz terhet a szívünkben, és talán sohasem érünk hosszú utunk végére. De a hideg őszi szél csak fúj, baljósan meséli, hogy a tél kemény lesz, és Gáspárom szerelme sem elég, hogy melegen tartson a hóban.

Utolsó tanyánkon, ahol a tehenet legeltettük, eladtam magam egy lovásznak, pár garasért olcsó élvezetet kapott, olyat, amelyet kért, amiért fizetett. Tetszettem neki, magányos ember. Megkért, legalább a télre maradjak, hogy fellemelegísem az ágját, cserébe többé nem lesz gondom az ételre, sem a ruhára. Szép szeme volt. Világoszöld, gyermeteg tekintetű, jó kedélyű. Fekete haja már ősziölőbe fordult. Mondtam neki, van már férjem, és nem engedne, mert minden férfinak kell asszony, és nem megveszik mástól, hanem elkérik a szülői háztól. Erre mondta, hogy Gáspárom is dolgozhatna nála, nagy ez a Hortobágy, kell bele a jó lovasz, és Gáspárom jó embere lenne. Az esti ágymelegítést meg nem kell neki elmondani, nem venné észre, ő is keres más asszonyt, amikor alkalomadtán rám un. Dehogynem venné észre.

Ha pénzt kérek érte, azt nem bánja, mert a pénzt hazahozom neki, de az új szoknyát hogyan adjam a kezébe? A kapott szoba melegét? Vagy az ő üresen maradt ágját hogyan töltsöm meg mással? Ha Gáspáromat nem is tartom itt, mondta a lovasz, én maradjak. Hagyjam el, hadd vigye a szekéren a múltamat, kapok én a régi helyett újat.

Hidegednek ezek a szelek, nagy a Hortobágy, és sokat kell menni benne, mire tűzrakót találunk, olyan embert, aki megtűri a cigányt a birtoka határán. Jó ez a lovasz ember. Magyar, aki befogadott minket egy nyárra, és engem tovább is tartana. Cigányasszonynak nem szabad magyarhoz menni. Ha ezt valaki megtudja, ölre megy a család értem. Gáspárom is csak azért tűri a potyán szerzett pénzt, mert nem ment hírem soha. Csak eltűnök egy órácskára, és pár garassal vastagabb erszényt adok a kezébe. De most láttam a szemén, hogy tudja, mire gondolok. Kaptam is egy hatalmas pofont. Szeretetből üt. Féltésből üt. Félt, hogy elveszti az asszonyát. Látja rajtam, most többet kaptam pár garasnál, számolt is vele, amióta elvett, hogy másnak is a kedvére lehetek, nem csak neki. Fiatal cigányasszony, szépasszony. Vigyáznia kell rá az urának, különben hamar elcsábítják tőle.

Ott az otthonom, ahol a szívem. Hideg fúj be a szoknyám alá, és nem tudom már, ott van-e a szívem, ahol a jólétem volna. Meleg szoba téli időben, jó étel és puha ruha. Amióta megszülettem, mentem. Mennem kellett. Vitt az anyám, az apám, a testvéreim, a férjem. Nem volt soha házam, igazi ágyam. Amikor Gáspárom eljött értem, akkor is csak szekérből szekérbe pakoltak át. Pár díszes, virágos ruha és egy láda, amibe belefért az elmúlt húsz évem.

Talán a cigánynak nincs is szíve, ezért nincs otthona soha. Mindig csak megy valahova. Vagy az én szívem Gáspáromnál van, ő keresi a sajátját a nagyvilágban, ezért vándorol faluról falura, én meg megyek utána. Hiába lenne meleg szoba, jó étel, nekem is meg kell keresnem a magam cigány szívét a világban, akár tél van, akár nyár.